

rede imedens vor Statsforfatnings Forandring var paa Bane i Fyrerne, førtes der offentlig Diskussion om Medicinalforfatningen, og i den senere Tid, især efter 1858, da Justitsministerens Resolution af 30te August 1858 bragte nogen Klarhed ind i de af Staten ansatte Lægers Rettigheder og Forpligtelser ved at erklære, at enhver Kommune var berettiget til at vælge, hvilken Læge den vilde til sin Fattigpraxis, turde Misforholdelsen med den bestaaende Tilstand være voxet. Det første Spørgsmaal, som man tog for, var imidlertid det, om man skulde forlade Distriktslægeinstitutionen og gaa over til Kommunalæger, eller om man kun skulde omordne og forøge Lægedistrikterne. Herom vare Meningerne meget delte. Derimod blev man meget lettere enig paa det Lægemynde, som for 6 Aar siden blev afholdt i Aarhus, om et Forslag til Reform af Medicinalbestyrelsen, idet man mente — og deri tror jeg, at man havde Ret, — at en saadan burde gaa forud for alt Andet, og at den lokale Reform burde udgaa fra den nye Bestyrelse. Det Forslag, som man da blev enig om at anbefale, gik ud paa, at det kongelige Sundhedskollegium skulde ophæves og dets Funktioner og Pligter deles imellem en Medicinaldirektør og Universitetets medicinske Fakultet. Direktøren skulde staa umiddelbart under Ministeren, og alle Sager vedkommende den medicinale Administration, som laa udenfor den almindelige Expedition, skulde afgjøres af ham i Forening med to Læger, nemlig Kjøbenhavns Stadslæge og en Læge, som mindst i fem Aar havde været i Embede i Provinserne. Det medicinske Fakultet skulde være højeste Instans i alle videnskabelige Sagen og i alle Retslæge-Erklæringer, hvorfor der skulde bestilles det en Lønnet Sekretær. Derefter hvilede Sagen i nogle Aar; saa kom der et nyt Forslag frem i „Ugeskrift for Læger“, som man forud troede at have sikret sig vilde blive bifaldet af Ministeren, ifald det maatte vinde Lægernes Bifald. Det blev derpaa udsendt imellem Lægeforeningens Kredse til Drøftelse og var væsentlig af følgende Indhold: Kjøbenhavns Stadslæge skulde være født Medlem af Sundhedskollegiet; dets øvrige Medlemmer skulde vælges paa Tid, f. Ex. paa sex Aar; men de skulde kunne gjen vælges, indtil de havde fyldt det 65de Aar. Kongen skulde bestikke en fast Formand for 6 Aar ad Gangen, som levede hele Kollegiets Virksomhed, og som lønnedes med et Honorar, og af ham samt af to ligeledes honorerede Medlemmer skulde der sammensættes et administrativt Forretningsudvalg. Stadslægen skulde være det ene Medlem, og det andet Medlem skulde vælges af Kongen efter Formandens Indstilling. I farmaceutiske Sager skulde en af de farmaceutiske Assessorer tilkaldes, medens de øvrige Medlemmer skulde udgjøre den konsultative Afdeling, som afgav de retslige og videnskabelige

Erklæringer, og hele Kollegiet skulde samles for at afgive Indstilling om Embedets Besættelse, samt naar Regjeringen ellers ønskede det. Formanden kunde tilkalde enkelte Medlemmer til Forretningsudvalget ligesom ogsaa juridisk Bistand, men han fandt saadan fornøden, og han eller et andet Medlem skulde have Afgang til at forklare Sagen mundtlig for Ministeren. Det synes — og dette er ikke saa forunderligt — som Meningerne have været noget delte blandt Lægerne selv om forskellige Enkeltheder i dette Forslag. Forventningerne om dets Fremme bleve ikke opfyldte. Dette synes nu ikke at være at beklage, fordi denne Reform dog vistnok neppe vilde have tilfredsfuldt i Længden, og heller ikke kan man forandre sig derover, fordi den høitærede Minister jo i de to sidste Aar har været fuldt optaget af den store Retsreform, som ligger paa vort Bord. Det er dog ogsaa sandsynligt, at en anden Aarsag har været medvirkende. Omfiden har nemlig Sundhedskollegiet selv sat sig i Bevægelse og er fremkommet med et Modforslag, som gaar ud paa, at Kollegiet skal bestaa af to Medlemmer mere end nu, nemlig en Dekan og en Vicedekan, 10 Læger og 2 Apothekere, altsaa af 14 Medlemmer; men to af Lægerne skulde praktisere udenfor Kjøbenhavn. Dekanen skulde nyde fast Løn; Vicedekanen skulde have et Honorar, medens de øvrige Medlemmer ligesom hidtil skulde være ulønnede. Kollegiet skulde efter eget Skjøn dele sig i flere Udvalg, men de to udenbys Læger skulde være fritagne for at sidde i disse. Naar et Udvalg var enigt, skulde det expedere de til det henviste Sager, medmindre Dekanen, som kunde tiltræde alle Udvalg, fandt det betænkeligt; i saa Fald skulde Sagen gaa til Plenarmødet ligesom ogsaa alle de Sager, hvorom der var Meningsforskjellighed. Nogle Ting skulde Dekanen kunne afgjøre, uden engang at sende dem til Udvalg. Kollegiet skulde have et Bureau med to lønnede Sekretærer. Dekanen skulde kunne udsendes paa Reiser og føre Regnskab. Han eller et andet Medlem skulde kunne forhandle mundtlig med Ministeren, og Ministeren skulde ligeledes kunne forlange Oplysninger fra Kollegiet.

Saaledes staar altsaa denne Sag for Dieblisset. Jeg tror nu, jeg har berettet det Væsentligste af, hvad der er foresaldet deri, idetmindste ved jeg ikke Mere derom. Naar jeg nu drifter mig til at udtale min Mening om de fremkomne Forslag, er der ikke noget af dem, som fuldt ud tiltaler mig. Det forekommer mig, som om det havde været heldigere og mere i Konsekvens med, hvad der skete i 1857, omtrent at optage den norske Medicinalforfatning, saaledes som den foreligger. Det kongelige Sundhedskollegium er rigtignok endnu ikke 80 Aar gammelt, men det staar dog i sin Egenkab af overordnet administrativ Myndighed som en Udsag eller Anomali i vor hele Statsorganisation. Vi have for længe siden gjort den Erfaring, at som øverste eller